

Arrest

nr. 37 356 van 22 januari 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 4 december 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 november 2009 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. TUCI, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, is België binnengekomen op 24 juni 2009 en heeft een asielaanvraag ingediend op 25 juni 2009. Hij was in het bezit van een Pakistaans nationaal paspoort met Italiaans visum geldig voor tien dagen met binnenkomst tussen 3 juni 2009 en 27 juni 2009.

Op 25 september 2009 richt België een terugnameverzoek tot Italië.

Op 3 november 2009 gaan de Italiaanse autoriteiten akkoord met de terugname van verzoeker.

Op 27 november 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing.

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan de genaamde S. S. H.

*geboren (...) van nationaliteit: Pakistan
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 9.4 van de Europese Verordening (EG) 343/2003.

Betrokkene heeft een paspoort met een toeristenvisum uitgereikt door de Italiaanse ambassade in Karachi. Het visum was geldig van 03/06/09 t.e.m. 27/06/09. De Italiaanse overheid heeft op datum van 03/11/2009 ingestemd met de vraag tot overname van bovengenoemde persoon op basis van art. 9.4 van de Europese Verordening (EG) 343/2003.

Betrokkene reisde samen met zijn echtgenote, S. U. en hun zoon, S. A. S. De Italiaanse overheden hebben voor hen allemaal een overnameakkoord gegeven.

Betrokkene verklaart op 03/06/2009 met zijn gezin vanuit Pakistan (Karachi) met het vliegtuig naar Dubai te zijn gereisd en vervolgens een vliegtuig naar Frankrijk te hebben genomen. Betrokkenes echtgenote verklaart echter dat zij samen via Italië het Schengengebied zijn binnengekomen en vervolgens naar Frankrijk zijn gegaan.

Betrokkene verklaart in Frankrijk te zijn gebleven van 04/06/2009 tot 24/06/2009 en vervolgens per trein naar België te zijn gekomen met zijn gezin.

Betrokkene heeft Frankrijk vrijwillig verlaten en is samen met zijn echtgenote en kind naar België gekomen waar hij op 25/06/2009 asiel vroeg op de dienst Vreemdelingenzaken.

Betrokkene verklaart dat er geen specifieke reden is waarom hij precies in België asiel aanvroeg.

Naast zijn echtgenote en zoon, voor wie de Italiaanse autoriteiten ook een overnameakkoord hebben gegeven, verklaart betrokkene geen naaste familie te hebben in België of elders in Europa.

Betrokkene verklaart in goede gezondheid te verkeren.

Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde.

Bijgevolg moet de bovengenoemde persoon het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de vijf (5) dagen en dient hij zich aan te bieden bij (4) de Italiaanse overheid.”

2. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing en omdat verzoeker geen ernstig middel ontwikkelt. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“A) Schending van artikel 3 EVRM, van artikel 10 van het EG Verdrag van 25 maart 1957 juncto schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken verwijst naar de instemming door de Italiaanse autoriteiten met de overname van verzoeker.

Terwijl overeenkomstig artikel 3 EVRM mag niemand worden onderworpen aan foltering, noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Overeenkomstig artikel 10 van het EG Verdrag: treffen de lidstaten alle algemene of bijzondere maatregelen welke geschikt zijn om de nakoming van de uit dit verdrag of uit handelingen van de

instellingen der Gemeenschap voortvloeiende verplichtingen te verzekeren. Zij vergemakkelijken de vervulling van haar taak. Zij onthouden zich van alle maatregelen welke de verwezenlijking van de doelstellingen van dit Verdrag in gevaar kunnen brengen.

*Het zorgvuldigheidsbeginsel (sens lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W. VAN GERVEN, *Beginselen van behoorlijk handelen*, R.W. 1982 - 1983, 963.)*

Dat verzoeker evenwel geenszins begrijpt om welke reden hij zich dient aan te melden aan de Italiaanse autoriteiten, gezien hij geenszins in Italië is geland en daarenboven allerm minst asiel heeft ingediend in Italië.

Daarenboven dient het benadrukt te worden dat verzoeker geenszins een correcte behandeling van zijn asielaanvraag mag verwachten in Italië, noch een degelijke opvang, zodat verzoeker dan ook met recht en reden meent aanspraak te maken op een nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Dat het middel bijgevolg ernstig is;"

3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoeker in de toelichting van het middel in gebreke blijft in te gaan op verschillende van de door hem opgeworpen schendingen, namelijk de vermeende schending van artikel 10 van het EG-verdrag en van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Verwerende partij kan zich dan ook niet met kennis van zaken verdedigen, waardoor het middel vanuit het oogpunt van deze opgeworpen schendingen niet ontvankelijk is.

Ten overvloede geeft verwerende partij wel een repliek op de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 10 van het EG-verdrag.

Verwerende partij laat gelden dat de overname van verzoeker door Italië geschiedt overeenkomstig artikel 9.4 van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Verordening 343/2003), dat bepaalt dat wanneer de asielzoeker slechts houder is van één of meer visa die minder dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, de leden 1, 2 en 3 van toepassing zijn zolang de asielzoeker het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten.

Artikel 9.2. van de Verordening 343/2003 stelt dat wanneer de asielzoeker houder is van een geldig visum, het de lidstaat is die dit visum heeft afgegeven die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek. Vermits verzoeker in het bezit was van een vervallen Italiaans visum, is Italië bevoegd om verzoeker over te nemen.

Verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de staatssecretaris geheel terecht en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid de bestreden beslissing heeft genomen. Hij handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken en conform de toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

3.3. Artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden overgedragen, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM en benadrukt dat verzoeker geenszins een correcte behandeling van zijn asielaanvraag mag verwachten in Italië, noch een degelijke opvang, merkt de Raad op dat verzoeker nalaat om deze blote bewering te staven met concrete gegevens. Verzoeker geeft geen enkele verdere uitleg of brengt geen concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aan waaruit hij afleidt dat de behandeling van zijn asielaanvraag in Italië of de opvang ter plaatse voor hem een risico zouden inhouden op foltering of onmenselijke behandeling.

Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Verzoeker voert de schending aan van artikel 10 van het EG-verdrag en geeft de inhoud van dit artikel weer, maar laat echter in het geheel na aan te tonen in welk opzicht de bestreden beslissing dit verdragsartikel zou schenden. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). Verzoeker duidt in casu de wijze niet aan waarop artikel 10 van het EG-verdrag door de bestreden beslissing wordt geschonden. Dit onderdeel van het middel is niet ontvankelijk.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker voert aan dat hij niet begrijpt om welke reden hij zich dient aan te melden bij de Italiaanse autoriteiten omdat hij niet is geland in Italië en daar geen asiel heeft aangevraagd. Zoals verwerende partij stelt in de nota, en zoals uitdrukkelijk wordt vermeld in de bestreden beslissing, is de beslissing gesteund op artikel 9.4 van de Verordening 343/2003. Dit artikel luidt als volgt:

*"Wanneer de asielzoeker slechts houder is van één of meer verblijfstitels die minder dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die minder dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, zijn de leden 1, 2 en 3 van toepassing zolang de asielzoeker het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten.
(...)"*

Artikel 9.2 van de Verordening 343/2003 luidt als volgt:

"Wanneer de asielzoeker houder is van een geldig visum, is de lidstaat die dit visum heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek (...)."

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker België is binnengekomen terwijl hij in het bezit was van een visum afgeleverd door de Italiaanse autoriteiten, wat verzoeker niet betwist, zodat de gemachtigde van de staatssecretaris op grond van de stukken van het dossier en op basis van voormelde bepalingen van de Verordening 343/2003 kon beslissen dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt.

Uit deze analyse blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET